

om Borgerrepræsentationen staar frit ved Valget af Lægdommere, eller om den skal vælge de af Husejer- og Lejerorganisationerne foreslaaede Personer. Jeg for mit Vedkommende er ikke i Tvivl om, at det sidste Alternativ, at Husejer- og Lejerorganisationer skal have en virkelig Indstillingsret, vil være den rette Ordning. For Københavns Vedkommende er der jo fastsat bestemte Regler med Hensyn til Lønningens Størrelse og, som det forekommer mig, meget anselige, meget rigelige Lønninger. Det er fastsat, at Formanden skal lønnes som Højesteretsdommer, og ikke alene for de juridiske Dommere, men ogsaa for Lægdømmerne er der fastsat, forekommer det mig, ganske rigelige Lønninger. Det skal jeg dog ikke komme nærmere ind paa. Det er jo fra Københavns Kommune, Forslaget fremkommer, og alle Udgifter skal bæres af Kommunen. Det forekommer mig dog, at der burde være Ensartethed i Reglerne for Københavns Boligrets Vedkommende og for de Boligretter, der oprettes omkring i Provinserne. Men for deres Vedkommende overlades det i § 32 til Kommunerne at afgøre, om og hvorledes Boligrettens Medlemmer skal lønnes. Der kan med andre Ord, naar der staar „om“, træffes den Bestemmelse, at der overhovedet slet ikke skal gives dem noget Honorar. Jeg tror dog, at man med Hensyn til Spørgsmaalet, om de skal lønnes, bør træffe en bestemt Afgørelse i Lovforslaget.

Saa bruges der i § 8 angaaende Beregningen af de Gebyrer, der kan blive at betale ved Boligretten, den lidt heldige Betegnelse „den aarlige Leje“. Hvad er „den aarlige Leje“? Er det den rimelige Leje, eller kan det være den ved frivillige Overenskomster fremtvungne ubillige Leje, eller kan det maaske endogsaa være den af Ejeren paa en Kontrakt krævede Leje? Det er uklart efter Forslaget, og en Præcisering er her nødvendig. Jeg skulde mene, at det vilde være naturligt at fastslaa, at den aarlige Leje er den af Forligskammeret eller Boligretten senere under Sagen godkendte Leje.

Jeg nævnte før, at det vilde være overordentlig uheldigt, hvis man ikke fik Brug for de talrige Personer, der som Medlemmer af Nævnene har udført et stort og fortjenstfuldt Arbejde i de foregaaende Aar, og som har haft Lejlighed til at sætte sig nøje ind i

Forholdene. Under Omtalen af Forligskammerene hedder det i Boligudvalgets Betænkning, at der vil i alt Fald ikke være noget til Hinder for, at Forligskammerene indrettes efter lokale Forhold paa samme Maade som nu Nævnene, og jeg haaber, at det under Behandlingen i Udvalget skal lykkes at naa til en saadan Ordning, at man derigennem kan faa Brug for de Folk, der har et saa nøje Kendskab til Forholdene og har udført et saa betydningsfuldt Arbejde i de foregaaende Aar.

I § 14 findes den betydningsfulde Bestemmelse, at Lejemaal ikke kan indgaaes paa kortere Tid end 3 Aar fra Ejers Side, og samme Tidsrum skal gælde for de ved Lovens Ikrafttræden gældende Lejekontrakter. Dette er en Bestemmelse, der har overordentlig stor Betydning, og som vil bidrage i ganske overordentlig Grad til at skabe Tryghed for Lejernes Vedkommende. Men saa kommer det Spørgsmaal: Kan en Opsigelse til Fraflytning alligevel ske indenfor dette Tidsrum i de i § 18 nævnte Tilfælde? Saaledes som det foreligger, er det uklart. Man kan ikke med Sikkerhed se, hvordan Forholdet arter sig. Efter at de Tilfælde er opregnet, som regnes for gyldig Opsigelsesgrund, hedder det nemlig: „Godkendes Opsigelsen, fratræder Lejeren Lejemaalet med det i Kontrakten fastsatte Varsel“. Først siges der i al Almindelighed, at det er et Tidsrum, der skal gælde for 3 Aar, og derefter tales der om det i Kontrakten fastsatte Varsel. Der maa skabes Klarhed med Hensyn til dette Forhold, navnlig naar det drejer sig om det i Punkt 1 omtalte Tilfælde. Naar den Grund skal godkendes og skal betragtes som gyldig Opsigelsesgrund, vil den Tryghed, som Bestemmelsen om 3 Aars Perioden skaber hos Lejeren, i meget væsentlig Grad blive mindsket derved. Det hedder i Punkt 1, at det som gyldig Opsigelsesgrund skal anses, „at en Ejer, som mindst 1 Aar ... har ejet paagældende Ejendom, ønsker at bebo en Lejlighed i denne, og en Lejlighed i Ejendommen ikke bebos af nogen, der efter 1. November 1919 har ejet eller administreret Ejendommen eller nu administrerer den“. Hvis det havde været i tidligere Dage, før Verdenskrigen, og før der rigtig gik Spekulation i Ejendommene, vilde en Bestemmelse som denne maaske ikke have haft